

Sygn. akt IV CSK 61/21

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w L.
przeciwko D. S.

o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 września 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 12 marca 2020 r., sygn. akt IX Ga [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana D. S. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 12 marca 2020 r., zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w L. z siedzibą w Ś. z dnia 4 lutego 2019 r., którym zasądzono od pozwanej na rzecz powódki P. S.A. z siedzibą w L. kwotę 66 171 zł, poprzez ustalenie daty początkowej naliczania odsetek za opóźnienie na dzień 12 listopada 2016 r. oraz oddalenie powództwa o odsetki za okres poprzedzający.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze powołano się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca podnosi, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z naruszenia art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. poprzez oparcie zasadności roszczenia

powódki na podstawie domniemań, których strona pozwana nie była w stanie obalić ze względu na pominięcie, a następnie oddalenie przez Sąd II instancji wszystkich wniosków dowodowych zgłaszanych w postępowaniu przed sądami obu instancji, a także z zastosowania przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy strona powodowa wystąpiła z powództwem przedwcześnie.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Nie sposób podzielić argumentacji skarżącej na uzasadnienie jej stanowiska, że wnioski dowodowe przedstawione przed Sądem odwoławczym nie mogły być spóźnione, ponieważ pozwana zgłaszała je już na etapie postępowania przed Sądem I instancji. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że po oddaleniu wniosków dowodowych przez Sąd I instancji skarżąca - reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika - nie spełniła wymagań z art. 162 k.p.c., przez co straciła możliwość powoływania się na ewentualne uchybienia Sądu pierwszej instancji w zakresie dopuszczenia wnioskowanych dowodów przed Sądem odwoławczym. W konsekwencji Sąd odwoławczy musiał potraktować te wnioski dowodowe jako nowe, a z takiej perspektywy bezsprzecznie były one spóźnione.

Odnosząc się zaś do drugiego zarzutu, przedwczesności roszczenia powódki, należy podkreślić, że zgodnie ze stanem faktycznym ustalonym w sprawie przez sądy *meriti* niemożliwe było prowadzenie egzekucji wobec spółki Łakomy Consulting sp. z o.o. Etap postępowania kasacyjnego nie obejmuje natomiast powtórnej oceny ustalonego stanu faktycznego (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.

jw